

13.–22. 5. 2016
xx. divadelní
flora theatre
festival olomouc

festivalový zpravodaj

Na Floře se setkávají dva výrazné pohledy na tvorbu divadla. Pokud je divák schopen jít třeba na Posedlost a potom na Staré mistry a nějak si je v sobě srovnat, tak má skvělou šanci.

Dominik Melichar o programu XX. Divadelní Flory

ROZHOVOR:
LUKAS HOLZHAUSEN A REINER GALKE

2

RECENZE: STAŘÍ MISTŘI

4

ROZHOVOR: JOHANA MATOUŠKOVÁ

5

ROZHOVOR: JIŘÍ VYORÁLEK

6

MILÝ DENÍČKU

Do Olomouce jsem před čtyřmi dny přijela jako vyjukané studentské nedochůdce, které se bojí i vystoupit ze žlutého autobusu a vydat se hledat redakci. Nevěděla jsem, co mě čeká, koho tu potkám, jestli mě budou mít rádi nebo udělám-li dobrý dojem. A světe div se, žádná z mých obav se nevyplnila.

Redakce je nádherné místo k žití, kde se setkává práce s přátelstvím, kreativita s rozumem a několikahodinové hovory se zaměstnaným cvakáním počítačových kláves. Redakce tohoto festivalu je o to krásnější, že je právě na tomto festivalu. Za sebe zatím musím říct, že si festivalový program více než užívám. Vlastně bych tu s klidným svědomím mohla napsat, že jsem v kuloárech zaslechla něco o unikátní divadelní události. Raději však nebudeme předbíhat.

Za těch pár dní jsem zvládla poznat mnohé. Pokud jste v Olomouci stejně jako já poprvé, musíte uznat následující. Flora je prostě nepřekonatelný festival. Nikde jinde neskončíte ve 4 hodiny ráno raději než ve Vertigu. Konvikt je jednoduše magické místo, které svádí k natáčení filmů všech myslitelných žánrů. A navíc jej hlídají dva skvělí, příjemní a šarmantní pánové. Šapitó by měl mít každý festival a možná vlastně i všechna divadla v České republice. Jen tak pro jistotu. Nejlepší dortíky mají v Café La Fée. Hudební produkce nejen hereckých osobností osloví každého, bez ohledu na věk a pohlaví. Celá Olomouc a především návštěvníci a účastníci festivalu jsou pořád všichni dobře naladěni a usměvaví.

Festival už se dávno dostal do své druhé půle a zbývají čtyři dny do konce. Tak si ho užijete. Pro mě odjezd z Olomouce znamená tvrdý návrat do reality a na to já odmítám přistoupit. Vivat Olomouc.

Kateřina Málková
(omluvte lehce manické a oslavné vyznění tohoto úvodníku)

pořadatel partner

za podpory

hlavní
mediální partner

Lukas Holzhausen a Reiner Galke: „SME ŠTÁTNI UMELCI“

Kto sa obzrie za tvorbou Dušana Davida Pařízka v nemeckojazyčnej oblasti, ťažko obhliadne mená dvoch silných hereckých persón: Lukasa Holzhausena a Reintera Galkeho. A kto by bol povedal, že sa raz práve s touto dvojkom budem rozprávať na parkáne Konviktu v Olomouci?! Prosím, tu sú viedenský „hráči“ a ich rozpravy o Rakúsku, o štátnom umení a áno, samozrejme i o Pařízkovi.

ČT 19. 5.

16:30 S-klub

Jan Mikulášek – Dora Viceníková

POSEDLOST

Divadlo Na zábradlí Praha

19:30 Dům u parku / Palackého 21

BURN – instalace

United-C Eindhoven

Ochutnávka z performance, ktorá svéráznym spôsobom ovládne priestory Domu u parku. Instalace, ktorá predchádza jedinečnému uvedení v nasledujúcich dvoch festivalových dňoch. *Vstup voľný!*

20:00 S-klub

Jan Mikulášek – Dora Viceníková

POSEDLOST

Divadlo Na zábradlí Praha

21:30 Konvikt / Divadlo K3

Renan Martins de Oliveira

LET ME DIE IN MY FOOTSTEPS

ME-SA & BOD.Y

Čisté tanečné predstavenie brazílskeho choreografa a kvarteta špičkových interpretů, jež bylo v nabitě celoevropské konkurenci zařazeno mezi dvacet vybraných titulů sítě Aerowaves.

22:30 Konvikt / šapitó / koncert

Miloslav König

23:30 Konvikt / šapitó

DJ .aniel .olanda

Obaja ste do viedenského Volkstheateru prešli spolu s tímom okolo Dušana Davida Pařízka. Lukas Holzhausen (Reger), vy z Curychu a Reiner Galke (Irrsigler), vy z Düsseldorfu. Je Pařízek režisérom, kvôli ktorému sa oplatí sťahovať do iného štátu?

Lukas Holzhausen: Určite v tom Dušan hral istú rolu - pracovali sme spolu už na štrnástich inscenáciách a navzájom sa stále veľmi inšpirujeme. No musím vás sklamať, v prvom rade mi šlo o moju ženu, ktorá doposiaľ pôsobila v Hamburgu. Dostali sme možnosť spolu prestúpiť do Viedne, konečne do jedného mesta a divadla. Ďalší dôvod bol, že som vo Viedni tiež mohol začať režírovať, čo pre mňa bolo veľmi dôležité. Sťahovať sa iba kvôli režisérovi by bola hlúposť, je to príliš veľké rozhodnutie.

Reiner, aj vaša žena je vo Volkstheateri a dokonca sme ju mohli vidieť i na Flore.

Reiner Galke: Áno, účinkovala vedľa Stefanie Reinsperger v inscenácii Calleho Fuhra O moc krátkých nožičkách.

Takže ani vy ste do Viedne neprišli kvôli Dušanovi?

Reiner Galke: Nie, tiež bola hlavnou motíváciou manželka. A Viedeň. A túžba po zmene.

Prvá sezóna vo Viedni sa chýli ku koncu. Dojmy?

Reiner Galke: Zatiaľ skvelé. Robili sme Starých majstrov a mohli oživovať Pařízkovu pôvodne düsseldorfskú inscenáciu Nora v hlavnej úlohe so Stefanie Reinsperger. Uvidíme, ako to pôjde ďalej a či sa nám podarí ukázať, že je vo Viedni ešte jedno dobré divadlo okrem Burgtheateru.

Aká je podľa vás pozícia Dušana Pařízka medzi režisérmí v nemeckojazyčnej oblasti? Nie je trochu outsiderom?

Lukas Holzhausen: Už nie! Ale dlhý čas ním bol. Nie však preto, že by jeho práca nebola dobrá, priam prvotriedna. Myslím, že to má čo dočinenia s divadlami, v ktorých sa rozhoduje pracovať. V čase, kedy Dušan inscenoval v Kolíne alebo v Hamburgu, neboli to scény, ktoré by stáli v strede pozornosti odbornej kritiky. Úspech so

Smiešnou temnotou potom súvisel s tým, že vznikla vo vyhlásenom Burgtheateri.

Podme k Starým majstrom. Myslíte, že máte niečo spoločné s postavami, ktoré stvárnate?

Reiner Galke: Ani nápad! Ale to je práve zaujímavé na Dušanovej práci. Vždy si volí podivné obsadenie. V Starých majstroch by napríklad nebolo tak zaujímavé vybrať herca, ktorý by typovo zodpovedal Regerovi, ako ho napísal Bernhard – ako sedemdesiatročného muža krátko pred smrťou. Veď v skutočnosti tu ide o osamelosť a v tom vek vlastne nehraje rolu. Alebo pozrite na Noru, kde spolu so Stefanie Reinsperger stvárnujeme ústrednú dvojicu manželov Helmarovcov. Ako pár perfektne pasujeme! Mnoho režisérov by to však takto určite neobsadilo. V Nemecku bol kedysi jeden veľmi významný režisér, Peter Zadek, ktorý povedal zaujímavú vec: „Pri obsadzovaní hry nie je tak dôležité, či daný herec zodpovedá veku postavy, či je veľký či malý, atraktívny alebo nie. Dôležité je jedine, aby herci mali fantáziu pre svoju postavu a potom ju dokážu zahrať.“ Myslím, že Dušan je v tomto rovnaký.

Boli ste počas príprav inscenácie v Kunst-historickom múzeu?

Reiner Galke: Áno, dokonca nás ním sprevádzal hlavný kunsthistorik múzea a odviedol výbornú prácu. Ukázal nám všetky maľby, o ktorých v inscenácii hovoríme. Samozrejme aj Tintorettoho Muža s bradou, pred ktorým Reger tridsať rokov zvyk-

ne sedávať každý druhý deň. Páčil sa nám – nie je to celkom typická maľba.

Lukas Holzhausen: Uvedomte si jedno, nechať sa portrétovať v čase, kedy maľba vznikla, bola veľká vec. Človek si veľmi vyberal, ako bude na obraze zvečnený. Obraz ho predsa prežije. A tento muž sa nechal maľovať vo svojom najlepšom kabáte, ale v celkom jednoduchom čiernom odevu, má pritom záhadný odstup a istú noblesu. A Reger pozeral celý ten čas len na tento jediný obraz. A verte mi, je ich tam v múzeu oveľa viac.

Reiner Galke: Mne tam chýbal Goya!

Lukas Holzhausen: Ale pozor, už mesiac a pol jedného majú - prvého Goya v Kunsthistorickom múzeu! Ale zlého. Odvtedy sme zmenili text a vo Viedni to spomíname aj v predstavení.

Aké je to byť štátnymi umelcami?

Reiner Galke: Minimálne sa snažíme chovať inak, ako štátni umelci podľa Regera v Starých majstroch. Ofenzívne. V inscenácii je napríklad odkaz na neonacistické začiatky šéfa pravicovo-populistickej FPÖ Heinz-Christiana Stracha, ktorý sa začal prvýkrát politicky vyjadrovať hajlovaním na premiére Bernhardovho Námesťia hrdinov (a ktorého strane v súčasnosti

v Rakúsku výrazne stúpa popularita, pozn. red.). Snažíme sa zaoberať s týmto problémom a postaviť sa im.

Lukas Holzhausen: Uvedomte si ale, že táto strana nie je pri moci. Ešte stále vlastne reprezentujeme mainstream. Sme štátni umelci. O čo však ide Bernhardovi, je moc štátu rozhodnúť o tom, čo je umenie a čo už nie. Napríklad ako Habsburgovci prostredníctvom zbierky Kunsthistorického múzea. Odrazu prestáva byť dôležité, čo sa umelec pokúšal svojim dielom povedať, pretože štát rozhodne o tom, čo je dobré a čo zlé. Nezáleží na tom, či s tým súhlasím alebo nie. Je to teda o štruktúre moci, a to Bernharda zaujíma. Pozrite si napríklad postavy Regera a Irrsiglera. Reger vystupuje prakticky ako diktátor. Každý diktátor potrebuje svojho Irrsiglera, rozhlasovú trúbu, ktorý nebude tak vzdelačný ako on a urobí pre neho, čo bude chcieť. Na druhú stranu však potrebuje aj jeho lásku. Myslím, že na konci inscenácie sa hranice stierajú a už nie je jasné, kto je majster a kto sluha. Reger potrebuje Irrsiglera rovnako, ako Irrsigler Regera.

*Za rozhovor ďakuje
Dominika Široká*

LUKAS HOLZHAUSEN

sa narodil vo švajčiarskom Männedorfe. V priebehu svojej hereckej kariéry pôsobil v ansámblí činoherných domov vo Frankfurte, Kolíne, Hamburgu, Curychu. Od sezóny 2015/2016 je členom hereckého súboru v ansámblí viedenského Volkstheateru. Pôsobí tiež ako režisér. S Dušanom Davidom Pařízkom spolupracuje už trinásť rokov.

RAINER GALKE

začínal v angažmáne v Theater Freiburg. Neskôr prešiel do düsseldorfskej činohry, kde započala jeho spolupráca s Dušanom Davidom Pařízkom. Toho od aktuálnej sezóny nasledoval do Volkstheateru vo Viedni. Okrem divadla tiež pôsobí vo filme a televízii.

CO ŘÍKÁTE NA LETOŠNÍ PROGRAM DIVADELNÍ FLORY?

Na Floře se setkávají dva výrazné pohledy na tvorbu divadla. Pokud je divák schopný jít třeba na Posedlost a potom na Staré mistry a nějak si je v sobě srovnat, tak má skvělou šanci. Není to tady divadlo jednoho směru, kdy člověk odjíždí z festivalu a říká si: „Jasně, nejlepší je, když se na scéně řekne mnoho textu a je tam minimalistická scéna.“ Nebo pak takové co dělají v Divadle Na zábradlí, kde je jiný styl a velkolepá scéna Marka Cypina. Tím, že se ukážou tyto dva proudy a těch proudů je samozřejmě mnohem víc, získá člověk na divadlo mnohem konzistentnější pohled.

DOMINIK MELICHAR, divadelní kritik

Pro specializovaného diváka může být zajímavé hlubší zaměření třeba na taneční divadlo určitého vymezení, stejně pak na tvorbu Dušana D. Pařízka i Divadlo Na zábradlí, i když tam je ten počet značně omezený. Nevím jak to, ale může být přínosné pro diváka, který chce vidět nějaké větší spektrum. Už jsem měla ohlasy nespécializovaných festivalových diváků, že by chtěli větší rozptyl.

PAVLA BERGMANNOVÁ, teatroložka

Pařízkovu Směšnou temnotu jsem viděla už na Pražském festivalu německého jazyka. Ve-

lice oceňuji, že Petr Nerušil a jeho tým se rozhodl pozvat právě Pařízkovy inscenace, že se to podařilo a čeští diváci mají šanci vidět, jak v německojazyčných oblastech rozkvétá jako režisér. Je zřejmě čím dál lepší. Už z hlediska takto ambiciózního projektu jako je Pařízkovská linie, kterou se podařilo naplnit, si myslím, že pozice Divadelní Flory je v kontextu dalších českých festivalů velmi dobrá. Plzeňský festival například stagnuje. I když tam byly úžasné inscenace jako například od Warlikowského ((A)pollonia pozn. redakce), návštěvnost je nízká a i to je způsobeno stagrující PR tohoto festivalu. Zde je velmi dobře ošetřena právě i propagace.

ZUZANA AUGUSTOVÁ,
Katedra teorie a kritiky, DAMU

Rozhodně si myslím, že vídeňská část věnovaná Dušanovi D. Pařízkovi je naprostý unikát. Je to něco ojedinělého, co letošní Floru a její dramaturgii vyčleňuje z toho běžného kontextu festivalů. Těch, které se většinou spokojí se svazem úspěšných českých insce-

nací, popřípadě slovenských hostů a jedním, dvěma, ne zcela koncepčně zvolenými zahraničními hosty. Neříkám, že je to špatně. Ale to, že někdo udělá takhle jednoznačný dramaturgický profil, a ještě ke všemu zahraniční, je myslím si výjimečné. Šance tohle zažít a vidět je vynikající z mnoha důvodů. Nikoliv jen proto, že ty inscenace jsou takové, jaké jsou. Někomu se to líbí, někdo si o tom může myslet cokoliv. Ale ta šance se s tím poměřit je jedinečná. Obecně si myslím, že ta dramaturgická snaha vybírat výrazné věci na festival, tvořit výjimečné dramaturgické linie, snaha dávat jednoznačnou tvář festivalu, ručit za to osobně, je něco, v čem by se měla většina ostatních českých festivalů inspirovat. Víím, že to funguje na Divadelné Nítě, která má třetím nebo čtvrtým rokem kurátorský program. To samozřejmě může vést k různým výsledkům, různým kontroverzím. Ale pořád je to mnohem lepší než ten obecný svaz na principu „Žatva toho nejlepšího, co se povedlo“. Tohle je z hlediska Flory jednoznačné plus. Festival si proto tenhle rok řekl o zvýšenou pozornost nejen odborné veřejnosti. Všech. Napříště se rozhodně vyplatí jí tu pozornost věnovat.

JAKUB ŠKORPIL,
redaktor časopisu Svět a divadlo

DUŠAN D. PAŘÍZEK O...

BURGTHEATERU

„Myslím, že režisér jako já se do Burgtheateru vůbec nehodí. Tvářili se tam na mě, jako kdybych byl šílenec.“

SEBEOBVIŇOVÁNÍ

„Sebeobviňování je vlastně bilancování mladé herečky (Stefanie Reinsperger), která se dlouho hledala a za poslední dva roky i našla.“

NÁKLADECH

„Nesnažím se být nízkorozpočtovým režisérem. Prostě se mi to občas stane.“

DIVADELNÍ KULTUŘE

„Divadelní kultura je extrémně důležitá pro živý dialog ve společnosti, která je ochotna konfrontovat se nejen s osobními, ale i politickými otázkami.“

NĚMECKÝCH HERCÍCH

„Jsou hladovější než ti čeští. Vědomí toho, že si nemusí udržet práci, je extrémně motivuje.“

*Z besedy s Dušanem D. Pařízkem
po představení Staří mistři
v Moravském divadle Olomouc*

Couple of Handsome Fools

Tak by jistě Angličané označili pány Regera a Irssiglera a jejich souboj s celým světem v inscenaci Staří mistři. V posledním festivalovém příspěvku do profilové sekce Regie: Dušan D. Pařízek, Wien se přes popelové džungle Afghánistánu a krajiny vnitřního bytí doputovalo na mramorovou podlahu instituce, kterou je třeba zbourat. Ve Starých mistrech se neboří pouze institucionalizovaná, akademiky

zakonzervovaná představa krásy, ale otevírá se v nich tu melancholická, tu škodolibá sonda do rozpadu žalem skomírající osobnosti. Dialog dvojice chlapíků, kteří nadávají na všechny aspekty existence, bytí v muzeu a trochu i sami na sebe, je učenou disputací i nekonečným banálním plácáním. Vzájemné napětí z jedné a té samé diskuze postavy žene do vražedných výpadů proti výtvarnému umění a nakonec to vypadá, že se chtějí zabít navzájem, stále však s vědomím, že jeden je důležitou komponentou toho druhého. Místy mezi nimi v rámci slovních pŮtek dokonce přeskochí až homoerotický náboj.

I kunsthistorici jsou jenom lidé a !dokonce! mají emoce. To jak se v inscenaci subtilně sesazuje majetát akademického mikrosvěta i do sebe uzavřených badatelů, je zároveň vstup do tak křehkého a upřímně tragického kontextu. Staří mistři jsou jako vždy decentní fokus na lidské neštěstí uprostřed dějin i dalších, vnějších souvislostí. Nenesou sice takovou těžkou tenzi, jako předešle uvedená Směšná temnota či Sebeobviňování, přesto je v nich cítit bažení po pravdě.

Mají ovšem ještě jednu podstatnou kvalitu a nebojím se tvrdit, že se týká i dalších Pařízkových prací. Další rovinu, která se výsostně dotýká Rakouska a jeho politického zákulisí, odhalil sám režisér při diskuzi po festivalovém představení. Inscenace je plná detailů, které jsou pro člověka neznalého společenského kontextu rakouských voleb těžce čitelné nebo zcela skryté. Otázka je, zda to vadí. Pochopitelně to posouvá celkové vyznění někam jinam, ale zážitek (sprostě řečeno) to nijak neomezuje.

Přece když dva stárnoucí, jacísi filosofové přicházejícího konce bilancují svůj odchod, je to vždycky síla.

Martin Macháček

ARCHIV: Byl první večer, první máj...

...tak nějak začíná svou snad nejslavnější báseň Karel Hynek. Můžeme se k němu připojit, jen hrdliččin hlas nás tentokrát pozval nikoli k lásce milostné, ale k lásce divadelní. První máj se symbolicky stal prvním dnem našeho festivalu a teď již můžeme konstatovat, že to byl den úspěšný. Atmosféra, připomínající po ránu jarmareční náměstí, se stala kulísou divákům, které neodradila „brzká ranní“ hodina a vydali se zhlédnout Náměstie v podání členů Divadla A. Bagara z Nitry. Melancholickou náladu, již po shlédnutí představení mnozí trpěli, zakrátko rozešlo letní slunce. To zářilo a opalovalo tak vydatně, že to někteří naši spoluobčané jaksi „neustáli“, a tak souběžně probíhající Ekologické dny obohatilo množství zmožených postavíček. Odpoledne za doprovodu žánrově různorodých kapel uteklo více než příjemně, stínuchtiví s povděkem přijali temný sál kina Central a nechali se svést ve Vlaků života. Poté byla na pořadu dne rozverná molliérovská komedie Striptýz Tartuffe. Francouzský dramatik byl místy rozcupován, ale zůstalo dost, aby ani milovníci klasiky neodešli. Květnové slunce příjemně vyhálo Tereziánskou zbrojnicí, kde

již tradiční hosté z Gliwic připoutali do nepohodlných židliček spoustu diváků. Nastal čas Apokalipsy. Hra světla a života, zahlcující hudba jen dovršily neuvěřitelný zážitek. Skončil den první a nastala noc. Noc mladá, vonící jarem nalákala zapomnětlivé milence k posledním polibkům pod rozkvetlou třešní.

Herci Dejvíckého divadla se loučí s nadšeně aplaudujícím publikem. Vyprodané hlediště Velkého divadla ocenilo dlouhotrvajícím potleskem jejich Bratry Karamazovy, jeden z vrcholů pětidenní olomoucké přehlídky. (Zdroj: Olomoucké listy)

Po celodenním redakčním shonu chtělo by se udělat....UFFF Ale nemáme nárok, je teprve druhý den a krize dne třetího před námi. V čem byl druhý den výjimečný? Tak předně nezačalo pršet, za což je sluníčku nutné poděkovat. (...) Ta velká žlutá a hřejivá koule sice dnes nelámala rekordy, ale přesto se našlo dostatek odvážlivců, kterým nevadilo strávit odpoledne v ponurém sále kina Central. V podvečer se zaplnilo hlediště Moravského divadla do posledního místečka, do ředitelské lóže usedl ministr kultury Pavel Dostál. Stejně jako loni bez své pověstné šály. Do Olomouce přilákal tradičního hosta festivalu Kašparův Richard III. Takové herecké příležitosti, které se dostalo Janu Potměšilovi, se říká kláda. A kláda to také byla i pro diváky. (...) A bude den třetí, kritický. V alkoholový opar se zahálí cesta mezi Moskvou a Petuški. Odpoledne bude patřit tajemnému Krotiteli Morantovi, kdo přežije, počká na něj Idiot a po něm avizovaný Pan Theodor Mundstock. Máme se na co těšit, zlomte všichni vaz!

Citováno z Festivalového zpravodaje VII. DF 2003

NA SKOK NA ZÁBRADLÍ

Do najnovšej inscenácie Divadla Na zábradlí *Posedlost* režisér Jan Mikulášek obsadil okrem jeho stálych členov aj Johanu Matouškovú, ktorá ešte len prednedávnom ukončila štúdium herectva na KALD, DAMU. V súčasnosti je členkou mladého alternatívneho súboru 11:55 (Zapětdvanáct).

Na festival si prišla so súborom Divadla Na zábradlí, kde hráš v inscenácii *Posedlost*. Je to tvoja prvá spolupráca s týmto divadlom? Ako si sa k tomu dostala?

Působím v souboru 11:55 (Zapětdvanáct), ktorý jsme po skončení DAMU založili se spolužáký (na Divadelní Floře sa predstavil minulý rok s inscenáciou *Regulace intimity*, pozn. red.). Tam jsme dělali už dvě inscenace s Honzou Mikulášekem a po druhé z nich mě oslovil, jestli bych nechtěla hostovat Na zábradlí. Takže je to poprvé.

11:55 je v podstate generačné divadlo, čo neplatí pre *Zábradlí*. Pociťuješ isté rozdiely v tvorivom procese a skúšaní týchto dvoch divadiel, aj keď ide o prácu s rovnakým režisérom?

Veľký rozdiel je v tom, že Divadlo Na zábradlí je opravdu zajaté divadlo a čo sa týče zkoušení, je to mnohem väčší komfort. Ale vlastně to bylo podobný. Na zábradlí je hrozne príjemný, že jsou všichni dlouholetí profesionálové.

Mala si pred začatkom skúšobného procesu stres, že budeš hrať s uznávaným súborom?

Jo, určité! Ale ono to docela rychle přešlo. Taky díky tomu, že jsem znala Honzu a věděla jsem, jak pracuje. Všichni jsou tady strašně fajn, takže to ze mě rychle spadlo.

Inscenácia *Posedlost* vznikala metódou kolektívnej tvorby. Do akej miery ste do

jej vytvárania boli zapojení vy, herci?

Celý se to vyvíjelo postupně. Honza měl nějakou představu, přicházel s nápady, dával nám impulzy, které jsme probírali, interpretovali po svém. On se pak inspiroval tím, co děláme my. Taky jsme hodně improvizovali na různá témata a dále pracovali s tím, co vzniklo.

Povedala by si, že v inscenácii je trochu z každého herca/herečky, alebo tam stále dominuje pohľad režiséra?

Určitě je tam něco z každého, ale samozřejmě tam převládá režisérská práce. Třeba když hraju prostitutku na telefonu, neznamená to, že bych s tím měla nějakou osobní zkušenost... (smiech)

Ako vnímaš celkové vyznenie inscenácie? Dá sa na to pozrieť z viacerých uhlov, balansuje to na pomedzí tragického pesimizmu a odľahčeného nadhľadu...

Po premiéře mě překvapilo, že mi mnoho lidí řeklo, že je to smutná inscenace. Já jsem z toho právě měla pocit, že je to chvílkami docela úsměvné a hravé. Taky se mi zdá, že se každé představení liší – jsou to ty malé nuance, které to způsobují.

Keď už hovoríme o *Posedlosti* – si niečím posadnutá?

Určitě něčím ano. Ale nevím čím... (záhadný smiech)

*Za rozhovor děkuje
Barbora Forkovičová*

ANKETA

**ČÍM VŠÍM MOHOU
BÝT LIDÉ POSEDLÍ?**

Divadlem Na zábradlí?
LENKA, divadelní kritička

Poněvadž byla po skončení zamčena hlavní brána do S-klubu, byli posedlí tím dostat se z divadla.
DOMINIK, divadelní kritik

Asi nejvíc láskou. Já v to pevně doufám. Myslím, že láska zvítězí časem stejně nad vším.
IVONA, invalidní důchodkyně

Jídlem. Mám ráda jídlo.
TEREZA, studentka

V kontextu toho co jsme viděli třeba sexem, láskou, čímkoli... a někdo může být posedlý třeba plakáty.
TEREZA, žena

Lidé mohou být posedlí sebou samými.
VERONIKA, na mateřské

Inscenace se měla jmenovat *Osamělost* a ne *Posedlost*, protože já jsem tam tu *posedlost* moc neviděla. *Osamělost* velmi, ale *posedlost* ne. Ale lidé mohou být posedlí úplně vším.

Každý má nějakou úchylku.
IVANA PLÍHALOVÁ, herečka

Sami sebou, někým jiným, nějakou situací, minulostí, budoucností, přítomností... Čímkoliv.
LENKA KOČIŠOVÁ, herečka

SKORO DISCO!

Je po půlnoci, je zima, ale v šapitó to žije. Jupiters Disco Cowboys rozhybali snad každého přítomného. Pivo teklo proudem, druhá cigareta se zapalovala od té první, těla se rozechřivala... Náhodou to byl dobřej večírek! Místo činu: Parkán. Odchycený: Jiří Vyorašek. Žánr: bulvár.

Kdo jsou Jupiters Disco Cowboys?

Všichni ti kluci, to je Třebíč, kde jsem se narodil a začal hrát v kapelách. Ty se všechny rozpadly, tak jsme začali hrát v týhle. Děláme to pro zábavu už fakt dlouho a bez nějakých ambic.

Jak to pojmenovat?

Je to všechno, co člověk kdy slyšel, co mu uvízlo v hlavě. Pak to z něj na zkoušku prostě vyleze. Tím pádem je to takovejhle mix. A skoro disco! I když se nám to vždycky nepovede – vždycky to stáhneme někam jinam.

Zkoušíte? Často?

Když je čas, tak třeba jednou za měsíc. Když není, tak klidně jednou za čtvrt roku. Formace je dohromady asi deset let, ale moc nehrajeme.

JUPITERS DISCO COWBOYS

Třebíčská kapela se zaměřuje na progresivní disco 80. let. Mají kovbojské klobouky, čelovky i projekce. Hlediště je plné a spokojené. Vystupuje s nimi i herec Divadla Na zábradlí Jiří Vyorašek. Taky v klobouku a s čelovkou. Třebíčští cowboys rází silný názor silného večírku a evidentně se jim to velmi daří.

Je to pro radost. Hrajem tam, kam nás pozvou.

Máte potřebu blbnout takhle i mimo divadlo?

Jo, u tohohle jo. Čas na to sice musím hledat, ale furt je to pro mě hodně důležitý. Mít kytaru kolem krku a dělat hluk.

Jak dlouho na kytaru hrajete?

Učil jsem se na tátovu španělku, rozbitou, asi od pěti nebo od šesti let. Ségra hrála na klavír, ale mně se líbila spíš ta kytara. Pak i mě přiláhalo na klavír, a tak jsem chodil na něj. Potom jsem dostal hadici od pračky; tím můj hudební vzdělání na základce skončilo. Na konzervatoři jsem měl klavír i kytaru povinně, na JAMU to probíhalo tak nějak podobně... Mně se prostě líbila kytara. S ní tak nějak žiju.

Jak to, že na Divadelní Floře hrajete poprvé?

Nevím, asi nejsme tak profíláklí. Já o skupině ale hodně mluvím. Vždycky, když někomu něco říkám, tak o ní mluvím a vzbuzuje to zájem a vzbudil se tak, že dneska jsme přijeli sem a zahráli jsme si. Náhodou to byl dobřej večírek! Pár lidí trsalo, my jsme naprosto spokojení.

Chodí na vaše koncerty lidi pravidelně?

Stálej okruh fanoušků jsou naši kamarádi z Třebíče a pár lidí, co to náhodně slyšelo na různých akcích, jinak... (ztraceno v šumu parkánové noci a touhy po pivu)

*Za rozhovor děkuje
a za vyrušení od večírku se omlouvá
Barbora Chovancová*

#XXDF

facebook.com/divadelniflora

twitter.com/divadelniflora

instagram.com/divadelniflora

PÁ 20. 5.

17:30 S-klub

Sjón – K. Polívková – T. Hořová

SKUGGA BALDUR

Studio Hrdinů Praha

Koprodukční projekt na motivy románu jednoho z nejsobitějších současných islandských spisovatelů. Meditace o lovcích a jeho stínu, uštěkaných liškách, sušených tresčích hlavách, kouření opia, soucitu, opovržení i cestě sněhem do podsvětí...
Režie: Kamila Polívková

19:00 Moravské divadlo

William Shakespeare

BOUŘE

Moravské divadlo Olomouc

Pozdní shakespearovská romance, hra o zázračné cestě do hlubin podvědomí a snů v režijním zpracování loučícího se uměleckého šéfa olomouckého činoherního souboru Michaela Taranta.

21:15 Dům u parku / Palackého 21

Pauline Roelants –

Maarten van der Put

BURN

United-C Eindhoven

Performance adaptovaná pro inspirativní realie nového festivalového prostoru. Jediný biotop zalidněný tanečnickými a hudebníky, vytvářejícími obrazově podmanivý svět před očima, nad hlavami i pod nohama putujících diváků.

22:45 Konvikt / šapitó

STAND'ARTNÍ KABARET

Divadlo Vosto5

Divadelně-hudební večer improvizčních klasiků – a nejčastějších festivalových hostů – Jury, Ondara, Petara a Kurta.

0:00 Konvikt / šapitó

DJ's Vosto5

Vstupenky v ceně 50-400 Kč zakoupíte na pokladně Moravského divadla, tel. 585 500 500 nebo online. Nabízíme studentské slevy, část akcí je zdarma.

Doprodej probíhá 30 min před začátkem jednotlivých produkcí v místech jejich konání. Rezervace propadají 15 min před začátkem představení.

Na webu www.divadelniflora.cz najdete veškeré info vč. obsahu tohoto zpravodaje.

šéfredaktor: Dominika Šíroká

redakce: Milo Juráni, Barbora Chovancová, Barbora Forkovičová, Martin Macháček, Kateřina Málková, Zdeněk Vévoda,

korektura: Daniela Hekelová, sazba: Zdeněk Vévoda, foto: Lukáš Horký, Ondřej Hruška,

email redakce: press@divadlonacucky.cz,

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz